Lietas Nr. 107008215
Lietas arhīva Nr. 106AA-0097-15/6

SPRIEDUMS
Aizkrauklē 2015.gada 14.oktobrī
Zemgales apgabaltiesa

tiesnesis referents V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns

sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā 2015.gada 13.oktobrī izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 15.jūlija spriedumu /pers. D/, /personas kods/, atzīta par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2015.gada 25.jūnijā Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas nodaļas inspektore Valsts amatpersona noformējusi administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC132787 par to, ka 2015.gada 20.maijā plkst.08.40 /adrese/, /pers.D/ļaunprātīgi nepakļāvās policijas darbinieka likumīgajai prasībai doties līdzi uz dienesta automašīnu „Opel Combo", valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/. Nepakļaušanās izpaudās tā, ka /pers. D/ kategoriski atteicās doties līdzi, sakrustoja abas rokas un cieši turējās pie krēsla, uz kā sēdēja. Secināts, ka /pers. D/ izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK) 175.panta 1.daļā paredzēto pārkāpumu *(lietas 2.lapa)*.

Ar Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 15.jūlija spriedumu /pers. D/ atzīta par vainīgu LAPK 175.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīta ar administratīvo arestu uz 1 (vienu) diennakti *(lietas 12.-14.lapa)*.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniegusi /pers. D/, lūdzot atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, attaisnot viņu un administratīvā pārkāpuma lietu pret viņu izbeigt likumā paredzētajā kārtībā. Sūdzībā norādīts, ka LAPK 7.panta 2.daļā noteikts, ka lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. Pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, iespējams, pieļāvusi virkni LAPK būtisku pārkāpumu: 1) LAPK 248.panta 3., 4. un 5.daļa secīgi nosakot, ka protokolu paraksta persona, kas to sastādījusi, un arī viņa kā persona, kas, iespējams, izdarījusi administratīvo pārkāpumu. Ja viņa kā persona, kas, iespējams, izdarījusi pārkāpumu, atteiktos parakstīt protokolu, par to protokolā inspektore izdarītu ierakstu. Viņai kā personai, kas, iespējams, izdarījusi pārkāpumu, esot tiesības iesniegt protokolam pievienojamus paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu, kā arī minēt motīvus, kuru dēļ tā atsakās to parakstīt. Protokolu sastādot, pārkāpējam izskaidrojot viņa tiesības un pienākumus, kas noteikti šā kodeksa 260.pantā, un par to izdara ierakstu protokolā. Lietā tāda neesot, viņu iestāde noignorējusi; 2) LAPK 248.^{1}pants nosakot, ja objektīvu iemeslu dēļ administratīvā pārkāpuma protokolu nav iespējams sastādīt tās personas klātbūtnē, kuru sauc pie administratīvās atbildības, vai juridiskās personas pārstāvja klātbūtnē, to sastāda bez minēto personu klātbūtnes un protokola kopiju nosūta pa pastu ierakstītā sūtījumā uz attiecīgās personas dzīvesvietas adresi vai juridisko adresi. Lietā tāda neesot, viņu vienkārši iestāde noignorējusi; 3) kaut arī LAPK 248.pantā neesot tieši noteikts, ka pie atbildības saucamo personu uzaicina uz protokola sastādīšanu, vērtējot kopsakarā LAPK 248.panta un 248.^{1}panta tiesisko regulējumu, secināms, ka vispārējā protokola sastādīšanas kārtība esot tādejāda, ka viņa kā persona, kas, iespējams, izdarīja pārkāpumu, piedalās protokola sastādīšanā, ka viņai tiek izskaidrotas procesuālās tiesības un pienākumi, ka viņai ir iespēja sniegt paskaidrojumus pie protokola, viņa var atteikties parakstīt protokolu, norādot iemeslus. Protokolu sastāda bez personas klātbūtnes tikai, ja objektīvu iemeslu dēļ nevar sastādīt viņas klātbūtnē. Lietā šādi apstākļi netiekot konstatēti; 4) lietvedības laikā neesot tikusi nodrošināta viņas kā iespējamā pārkāpēja iespēja piedalīties protokola sastādīšanā, lai realizētu savas LAPK 248. un 260.pantā norādītās tiesības, jo viņai par protokola sastādīšanas vietu un laiku neesot paziņots, un viņa uz protokola sastādīšanu neesot tikusi uzaicināta; 5) inspektore ignorējusi un tiesa to pieļāvusi, ka viens no administratīvās atbildības priekšnoteikumiem ir vaina, kas izpaužas kā personas psihiska attieksme pret notikumu. Viņai to neviens pat nevēlējies pajautāt; 6) pamatojoties uz Latvijas Republikā iedibinātu judikatūru, tas, ka persona nav piedalījusies protokola sastādīšanā un arī nav varējusi izvēlēties šīs tiesības realizēt vai nē, jo personai par to nebija paziņots (iestādes bezdarbība), neesot atzīstams par objektīvu apstākli LAPK 248.^{1}panta izpratnē. Tiesai Latvijas Republikā iedibinātā judikatūra, taisot spriedumu, neesot bijusi saistoša; 7) tiesai, taisot spriedumu, bijis jāzina, ja iestāde nosūta viņai kā iespējamai pārkāpējai kādu informatīvu vēstuli par kaut kādiem lietas apstākļiem un faktiem, kur nav skaidri norādīts uzaicinājums ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, tad viņai kā iespējamam pārkāpējam neesot jāzina un viņai arī nevajagot zināt, ka ar tāda rakstura vēstulēm (bez precīza un skaidra uzaicinājuma) tiek uzaicināts uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu; 8) tiesai, taisot spriedumu, esot saprotams, ka inspektorei ar juridisko kvalifikāciju vēl neiet tik labi, protokolā norādot LAPK 175.panta 1.daļu. Tiesa patvarīgi cenšoties interpretēt inspektores pieļautās būtiskās procesuālās kļūdas – LAPK 175.panta 1.daļu vai 2.daļu, kuras neesot, jo esot tikai LAPK 175.pants bez daļām. LAPK šādu tiesas patvarīgu tiesību aktu interpretāciju neesot paredzējis, Latvijas Republikas 2005.gada 28.jūnija Ministru kabineta noteikumi Nr.484, 4.3.punktā nosakot – tiesību norma, ar kuru saskaņā protokols sastādīts. LAPK 175.panta 1.daļa dabā neeksistējot. Secinājums – tiesa taisījusi nelikumīgu spriedumu pamatojoties uz protokolu, kurš ir aizpildīts, neievērojot Ministru kabineta noteikumu Nr.484 4.3., 4.7.punktu – ārējā normatīvā akta nosaukums un norma (pants, daļa, punkts un apakšpunkts), kas paredzot atbildību par pārkāpumu; 4.8.punktu – personas paraksts. Protokolā pārkāpta likumā noteiktā kārtība; 9) likums Par tiesu varu 3.pants paredzot personas tiesības uz tiesas aizsardzību: (1) Personai ir tiesības uz tiesas aizsardzību pret tās dzīvības, veselības, personiskās brīvības, goda, cieņas un mantas apdraudējumiem. (2) Katrai personai ir garantētas tiesības, lai uz pilnīgas līdztiesības pamata, atklāti izskatot lietu neatkarīgā un objektīvā tiesā, tiktu noteiktas šīs personas tiesības un pienākumi vai pret to vērstās apsūdzības pamatotība, ievērojot visas taisnīguma prasības. 4.pants. Personu vienlīdzība likuma un tiesas priekšā (1) Visas personas ir vienlīdzīgas likuma un tiesas priekšā, tām ir vienādas tiesības uz likuma aizsardzību; 10) viņai neesot konstatēta (*sūdzībā nav norādīts – kas*) atbilstoši likuma prasībām, līdz ar to lietā neesot iegūti visi pierādījumi, atbilstoši LAPK 243.pantam. Par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām esot atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas: 1) izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus (sk. pielikumā ārstniecības iestāžu izziņas, par viņas miesas bojājumiem, ko nodarījusi viņai iestāde); 11) iestāde, sastādot protokolu, neesot

pārbaudījusi un pierādījusi tā pamatotību un līdz ar to nevarot būt runa par tā likumību un, taisot spriedumu lietā, tiesa to esot pieļāvusi. Tiesai bijis jāzina, ka Administratīvā procesa likuma 103.pantā esot pamatoti noteikts, ka tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, ir pārbaudīt iestādes izdotā administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumus rīcības brīvības ietvaros. Tiesiskumu vērtējot, pārbaudot, vai iestāde ir rīkojusies saskaņā ar procesuālajām un materiālajām tiesību normām. Lietderības apsvērumus vērtējot, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību; 12) saskaņā ar LAPK 243.panta 1.daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā esot jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 243.panta 2.daļā esot noteikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.). Lietā šādi fakti netiekot konstatēti, kā vienīgi policijas darbinieku nepamatoti apgalvojumi; 13) Administratīvā procesa likuma 154.pants nosakot, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem (panta 1.daļa). Nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu (panta 2.daļa). Starp lietā esošajiem pierādījumiem esot pretrunas, un lietas iztiesāšanas laikā neticis nodibināts neviens fakts, kas novērstu šīs pretrunas. Neviena no pusēm lietas iztiesāšanā nepiedalījusies. Novērtējot šos lietā esošos pretrunīgos pierādījumus, tiesai tie jāvērtējot par labu vājākajai pusei, tas ir, personai, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts. Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar LAPK 8.panta 1.daļu – ka tikai persona, kura ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā, savukārt viņa neesot persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 175.panta „pirmajā daļā", tādēļ neesot atbildīga saskaņā ar likumu *(lietas 21.-23.lapa)*.

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 15.jūlija spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas tiesnese pietiekami ir izvērtējusi lietā iegūtos un tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus un pamatoti atzinusi, ka /pers. D/ ir vainīga LAPK 175.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, pēc būtības nav pareizi apelācijas sūdzībā izdarīt atsauces uz Administratīvā procesa likuma normām, jo saskaņā ar šobrīd spēkā esošā LAPK 238.panta noteikumiem administratīvo pārkāpumu lietu lietvedības un izskatīšanas kārtību pamatā nosaka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss. Tas būtu īpaši attiecināms uz jautājumiem, kuru regulējums atrodams ne vien Administratīvā procesa likumā, bet arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normās.

Atbilstoši LAPK 243.panta 1.daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Atzīmējams, ka likums nepieprasa pilnīgi visu LAPK 243.panta 2.daļā minēto pierādīšanas līdzekļu kopumu lietā. Turklāt visus likumā uzskaitītos pierādīšanas līdzekļus /pers. D/ pārkāpuma pierādīšanai izmantot nebūtu iespējams. Piemēram, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīce, kas arī pieminēta /pers. D/ apelācijas sūdzībā, konkrētā pārkāpuma pierādīšanā nav izmantojama.

Savukārt norādēm par to, ka policijas darbinieku apgalvojumi ir nepamatoti un ka starp lietā esošajiem pierādījumiem ir pretrunas, kas lietas iztiesāšanas laikā nav novērstas, apelācijas sūdzībā nav atrodams neviens arguments.

Izvērtējot lietā atrodamos pierādījumus – administratīvā pārkāpuma protokolā, kā arī policijas darbinieku /Valsts amatpersona A/ un /Valsts amatpersona B/ziņojumos esošās ziņas apelācijas instances tiesa nekonstatē pretrunas, kas būtu novēršamas lietas iztiesāšanas laikā.

Saskaņā ar valsts policijas darbinieka /Valsts amatpersona A/ ziņojumā norādīto /pers. D/ kā kriminālprocesa ietvaros meklēšanā izsludināta persona tika lūgta doties līdzi uz dienesta automašīnu. /pers. D/ kategoriskā formā atteikusies sekot līdzi, sākusi agresīvi uzvesties, lamāties necenzētiem vārdiem, sakrustojusi abas rokas un cieši turējusies pie krēsla, uz kura sēdējusi. Viņš kopā ar /Valsts amatpersona B/ mēģinājis piecelt /pers. D/, bet /pers. D/ turpinājusi pasīvo pretošanos. Viņam virsū metusies /pers. D/ meita, un bijis nepieciešams izsaukt papildspēkus *(lietas 4.lapa)*.

Saskaņā ar pašvaldības policijas darbinieka /Valsts amatpersona B/ ziņojumā norādīto kopā ar policijas darbinieku /Valsts amatpersona A/ devies uz adresi /adrese/, uz kuru devusies meklēšanā esošā /pers. D/. Ieradušies minētajā adresē – ārstniecības personas privātprakses uzgaidāmajā telpā /Valsts amatpersona A/ izskaidrojis /pers. D/, ka viņa ir meklēšanā esoša persona un lūdzis nākt uz dienesta transportlīdzekli. /pers. D/ sākusi lamāties necenzētiem vārdiem un teikusi, ka nekur neies, bijusi agresīvi noskaņota. Viņš pieturējis /pers. D/ un teicis, lai nāk līdzi. /pers. D/ turpinājusi pretoties, tad sakrustojusi abas rokas un cieši turējusies pie krēsla, uz kura sēdējusi. Kopā ar /Valsts amatpersona A/ mēģinājis piecelt /pers. D/, bet viņa turpinājusi pasīvo pretošanos. Viņam un /Valsts amatpersona A/ virsū metusies /pers. D/ meita, tikuši izsaukti papildspēki un /pers. D/ aiznesta uz dienesta transportlīdzekli *(lietas 5.lapa)*.

2015.gada 25.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka /pers. D/ ļaunprātīgi nav pakļāvusies policijas darbinieka likumīgai prasībai sekot līdzi uz dienesta automašīnu, kas izpaudusies, kategoriski atsakoties sekot līdzi, sakrustojot abas rokas un cieši turoties pie krēsla, uz kā sēdēja *(lietas 2.lapa)*.

Iebildumi pret šiem pierādījumiem, konkrētas ziņas par to, ka notikums ir risinājies savādāk, nav atrodams lietā, tostarp arī iesniegtajā apelācijas sūdzībā.

Likuma „Par policiju" 22.panta 1.daļā noteikts, ka policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis, un likumīgās prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām ir obligāti jāizpilda. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgajām prasībām ir sodāma. Policijas darbinieks atrodas valsts aizsardzībā, viņa godu un cieņu aizsargā valsts. Policijas darbinieka goda aizskaršana, pretošanās viņam, viņa dzīvības un veselības apdraudējums, kā arī rīcība, kura traucē pildīt dienesta pienākumus, ir sodāma Latvijas Republikas likumos noteiktajā kārtībā.

Tiesu kolēģija norāda, ka likumu prasību ievērošana attiecas uz visām personām, tostarp arī uz tām, kuras izsludinātas meklēšanā kriminālprocesa ietvaros.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Aizkraukles rajona tiesas sprieduma motivāciju, saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta 3.daļā noteikto, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams kā attiecībā uz pārkāpuma kvalifikāciju, tā arī pie atbildības saucamās personas vainu un piemēroto sodu. Tādēļ apelācijas instances tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta 3.daļu pievienojas Aizkraukles rajona tiesas sprieduma motivācijai un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav

nepieciešams atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Saskaņā ar LAPK 268.[1]panta 1.daļu personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības paziņojumu par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas vietu un laiku vai pavēsti ne vēlāk kā 10 dienas pirms lietas izskatīšanas nosūta ierakstītā sūtījumā pa pastu uz attiecīgās personas un cietušā dzīvesvietu vai juridisko adresi.

Kā redzams no lietas materiāliem, paziņojums par ierašanos uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, kas notiks 2015.gada 25.jūnijā, nosūtīts /pers. D/ 2015.gada 12.jūnijā. Turklāt šajā paziņojumā ir norāde ne vien par to, kur un pie kā jāierodas, ka līdzi jāņem personu apliecinošs dokuments, bet arī paziņots, ka neierašanās gadījumā administratīvā pārkāpuma protokols tiks sastādīts bez pārkāpēja klātbūtnes *(lietas 7.lapa)*.

Līdz ar to apelācijas sūdzībā minētās norādes, ka administratīvā pārkāpuma protokols sastādāms tikai pie administratīvās atbildības saucamās personas klātbūtnē, nav pamatotas ar likumu. Turklāt apelācijas sūdzībā rakstītais, ka paziņojumā nav bijis skaidri norādīts uzaicinājums ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, ir pretrunā ar /pers. D/ nosūtītajā paziņojumā rakstīto.

Tādējādi tiesu kolēģijai nav nekādu šaubu, ka /pers. D/ ne vien likumā noteiktajā kārtībā ir paziņots, bet viņa ir arī saņēmusi viņai saprotamu paziņojumu ar uzaicinājumu ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, kas faktiski ir saprotams arī no apelācijas sūdzībā rakstītā.

Atbilstoši LAPK 248.[1]panta noteikumiem administratīvā pārkāpuma protokolu var sastādīt bez pārkāpēja klātbūtnes, ja objektīvu iemeslu dēļ administratīvā pārkāpuma protokolu nav iespējams sastādīt tās personas klātbūtnē, kuru sauc pie administratīvās atbildības, vai juridiskās personas pārstāvja klātbūtnē. Tad to sastāda bez minēto personu klātbūtnes un protokola kopiju nosūta pa pastu ierakstītā sūtījumā uz attiecīgās personas dzīvesvietas adresi vai juridisko adresi. Šādā gadījumā uzskata, ka persona ir iepazinusies ar administratīvā pārkāpuma protokolu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

Ievērojot to, ka /pers. D/ šo paziņojumu ir pilnībā ignorējusi, par neierašanās iemesliem nav paziņojusi, nav izteikusi lūgumu administratīvā pārkāpuma protokolu sastādīt citā laikā un viņas klātbūtnē, likuma normu pārkāpums nav pieļauts arī, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu bez viņas klātbūtnes.

Iepriekš norādītajos apstākļos nav nekāda pamata piekrist apelācijas sūdzībā minētajam apgalvojumam, ka /pers. D/ nav bijis paziņots par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laiku un vietu.

Līdz ar to /pers. D/ nav arī pamata atsaukties uz nekonkretizētu judikatūru, kur būtu aplūkoti gadījumi, kad administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts apstākļos, kad personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, nav paziņots par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laiku un vietu.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā, ievērojot LAPK 289.[16]panta 1.daļā un 213.pantā noteikto, LAPK 268.[1]panta 1.daļā minētā paziņošanas kārtība attiecināma arī uz rajona (pilsētas) tiesu. Un konstatējams, ka arī rajona tiesa to ir ievērojusi *(lietas 10., 11.lapa)*.

Saskaņā ar LAPK 249.panta 2.daļu protokols nosūtāms ne vēlāk kā triju darba dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, un arī šo normu policijas iestāde ir ievērojusi, nosūtot 2015.gada 25.jūnijā sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola kopiju /pers. D/ 2015.gada 27.jūnijā *(lietas 2., 9.lapa)*.

Līdz ar to nav pamatots /pers. D/ sūdzībā paustais apgalvojums, ka iestāde viņu ir noignorējusi un nav nosūtījusi viņai administratīvā pārkāpuma protokola kopiju.

Pēc administratīvā pārkāpuma protokola kopijas saņemšanas /pers. D/ nebija liegta iespēja realizēt LAPK 260.pantā norādītās tiesības, tostarp sniegt paskaidrojumus, paust savu psihisko attieksmi pret nodarījumu.

Atzīmējams, ka no apelācijas sūdzībai pievienoto dokumentu kopijās atrodamajām ziņām nav konstatējams, ka /pers. D/ darbnespējas lapas izsniegtas sakarā ar stacionāru ārstēšanos, bet ir ziņas par to, ka /pers. D/ jāārstējas ambulatori *(lietas 27.-31.lapa)*. Turklāt tiesu kolēģijai nav nekādu papildus ziņu administratīvā pārkāpuma lietā, lai saistītu /pers. D/ 2015.gada 21.maijā konstatēto galvas sasitumu *(lietas 27.lapa)* ar /pers. D/ iesniegtajā apelācijas sūdzībā pieminētā LAPK 243.panta 12.daļas 1.punktu, kur norādīts, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas, izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus.

Tiesu kolēģija nekonstatē, ka ziņas par faktiem lietā ir iegūtas, piemēram, no /Valsts amatpersona A/ vai /Valsts amatpersona B/, izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus. Lietā nav arī nekādu ziņu, ka šādā veidā būtu ietekmēta Kārtības policijas nodaļas inspektore Valsts amatpersona, kura sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu. Savukārt pati /pers. D/ nekādas ziņas sakarā ar administratīvo pārkāpumu nav sniegusi, un nav uzskatījusi par nepieciešamu tādas sniegt arī apelācijas sūdzības ietvaros.

Apelācijas instances tiesai nav šaubu, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu Nr.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtība" 4.7.punktu administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā var būt ierakstāma arī šāda informācija: ārējā normatīvā akta nosaukums un norma (pants, daļa, punkts un apakšpunkts), kas paredz atbildību par pārkāpumu.

Vienlaikus norādāms, ka administratīvā pārkāpuma protokols atbilstoši LAPK 243.[1]panta 5.punktā un 243.panta 4.daļā noteiktajam līdz ar citiem LAPK 243.[1]pantā minētajiem ir uzskatāms par pierādīšanas līdzekli. Turklāt, ja administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētās ziņas par faktiem ir uzskatāmas par pierādījumu bez papildu procesuālo darbību veikšanas, kā tas norādīts LAPK 243.panta 4.daļā.

Tādējādi pierādījums lietā ir protokolā norādītās ziņas par faktiem, nevis norādes par nodarījuma kvalifikāciju.

Turklāt saskaņā ar LAPK 274.panta 2.daļas 6., 7., 8. un 9.punktā noteikto nolēmumā administratīvā pārkāpuma lietā norādāms faktisko un tiesisko apstākļu konstatējums, pierādījumi, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumenti, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti, lietas izskatīšanā konstatētie apstākļi, kuri mīkstina vai pastiprina atbildību par administratīvo pārkāpumu, kā arī protokola par administratīvo pārkāpumu numuru, izņemot gadījumus, kad administratīvā pārkāpuma protokolu nesastāda un normatīvo aktu, kas paredz atbildību par attiecīgo administratīvo pārkāpumu (norādot arī normatīvā akta pantu, tā daļu, punktu vai apakšpunktu).

Savukārt saskaņā ar LAPK 248.panta 1.daļas noteikumiem protokolā par administratīvo pārkāpumu jānorāda tikai normatīvais akts un norma, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu.

LAPK 274.panta 3.daļā noteikts, ka minētā panta 2.daļā norādītas ziņas (tostarp minot ne tikai normatīvo aktu, kas paredz atbildību par attiecīgo administratīvo pārkāpumu, bet arī norādot normatīvā akta pantu, tā daļu, punktu vai apakšpunktu) **ietver administratīvā pārkāpuma protokolā administratīvā pārkāpuma lietās, kuras izskata un kurās lēmumu pieņem uzreiz pēc pārkāpuma konstatēšanas.**

Līdz ar to, apelācijas instances tiesas ieskatā, institūcijai (amatpersonai), tostarp arī tiesai, taisot nolēmumu lietā, ir tiesības ne tikai precizēt normu, kas minēta administratīvā pārkāpuma protokolā (it īpaši gadījumos, ja lietas izskatīšanā konstatējama faktisko un tiesisko apstākļu pilnīga atbilstība protokolā norādītajiem, bet protokolā neprecīzi atzīmēta piemērojamās normas daļa), bet arī konstatēt citus, no administratīvā pārkāpuma protokolā minētajiem atšķirīgus faktiskos un tiesiskos apstākļus, atbilstoši konstatējot normatīvo aktu, kas paredz atbildību par attiecīgo administratīvo atbildību, norādot gan normatīvā akta pantu, gan arī tā daļu, punktu vai apakšpunktu.

Savukārt no administratīvā pārkāpuma protokola kā no pierādīšanas līdzekļa konkrētajos apstākļos tiek izmantotas ziņas par faktiem un protokola numurs, kas norādāms nolēmumā.

Visbeidzot /pers. D/ ir atbildīga saskaņā ar likumu, jo ir persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 175.pantā.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22}pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Aizkraukles rajona tiesas 2015.gada 15.jūlija spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns